

HET IS GENOEG GEWEEST

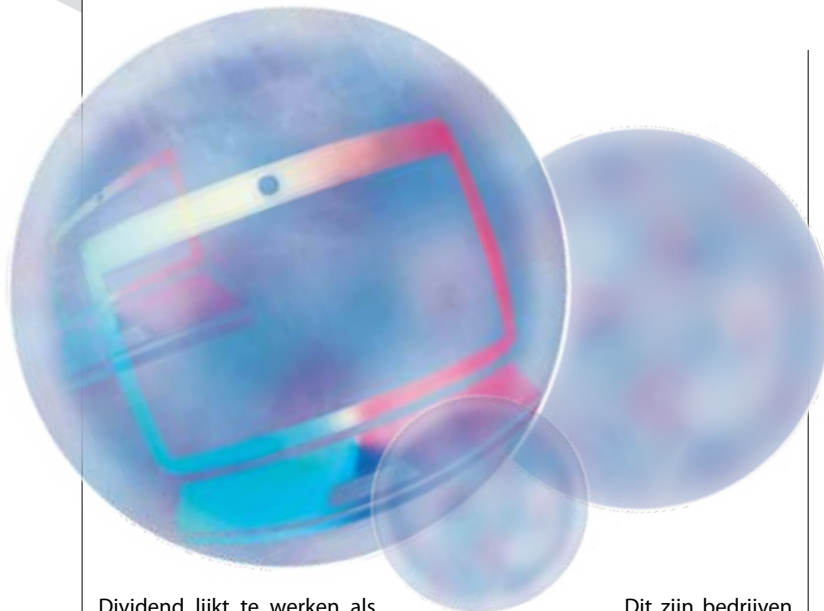
door Wouter Weijand

En dan plots werpt de belegger de schroom van zich af. Weg met die belachelijk dure obligaties. Zelfs aan bedrijfsobligaties zit geen enkel vetrandje meer: 1,5% of minder, wat moet je er nog mee? Ook verdween de haat dan wel de angst tegen Spanje en Italië. In beide landen zitten we alweer onder de 5% voor 10 jaars rentes en bij 2% voor korte looptijden. De beurzen bloeien op. En grote beleggers geven hun verzet op. De eurocrisis is voorbij. Zeker, er zullen hier en daar nog wat vuurtjes opflikkeren, maar een crisis, nee, dat kan je het al niet meer noemen sinds super-Mario zijn stem verhieft en Berlijn hem de zegen gaf.

Zelfs de banken kregen onverwachte steun. Natuurlijk moest men eerst alle opgekropte frustratie over zich heen krijgen. Daarbij hielpen de plots heel strenge kapitaalregels vooral in Europa de kredietverlening en vaak ook de huizenmarkt om zeep. Wel zuiver in de leer, maar conjunctureel niet bepaald handig. Nu is er al een flinke versoepeling aangekondigd. Er is dus hulp onderweg: bij de hypotheekverstrekking zullen banken minder dwars gaan liggen. Nu moeten we alleen de concurrentie nog herstellen zodat de tarieven kunnen zakken. En wellicht wordt het dan eens tijd voor een bezichtiging...

Opvallend is de draai van macro-monetaire instituten. Zelfs de grootste haviken, zoals het IMF, geloven niet meer in bezuinigingen. Maar ook ons eigen planbureau, ons CPB, heeft de handdoek in de ring gegooid. En met zo'n idioot overschot op onze lopende rekening (door een combinatie van onderbesteding en goede exportresultaten) ligt een impuls in de bouw, de infrastructuur en de investeringen van het MKB veel meer voor de hand. Daar worden de banen geschapen. Wanneer duren onze politici dit in te zien? Of zijn zij zelf nog maar 3%...?

Maar goed, de aandelenbelegger is weer terug, omdat hij al alle obligatiesegmenten had afgegrasd. Er is daar niets meer te halen. En krijg je daardoor plots economisch herstel? Nee, dat niet, maar toch zijn er al wat lichtpuntjes, de "green shoots". Van Zuid-Europese landen, die het grootste gat in concurrentiekracht met Duitsland, maar ook met de rest van de wereld, (op pijnlijke wijze) gedicht hebben. Maar nu hun betalingsbalans fors zien verbeteren. Van een voortgaand herstel in de VS en China, zelfs van Japan wellicht? Ook onze eigen Rotterdamse haven draaide een goed jaar. De wereld draait door en wij waren al een tijdje doorgedraaid....Neem gerust nog een tabletje Prozac, dan komt er straks vanzelf nog een zonnetje bij in dit kikkerlandje. Het is genoeg geweest.

Dividend lijkt te werken als een soort anker dat ervoor zorgt dat de koers niet te drastisch beweegt. De aandelen met het hoogste dividendrendement (mandje één) hadden juist een relatief hoge volatiliteit. Een buitensporig hoog dividendrendement, zeg meer dan 5 procent, is vaak niets anders dan een vraagteken van beleggers of de uitkering in de toekomst wel houdbaar is. De twijfel vertaalt zich in een dalende beurskoers en dus een hoger dividendrendement.

De ontwikkelingen bij KPN spreken wat dat betreft boekdelen. Het water liep beleggers in de mond bij het verwachte vette dubbelcijferige dividendrendement. In stappen moest KPN het dividend terugschroeven naar nul waardoor de koers optater na optater kreeg. Het aandeel KPN was vorig jaar met een ruime halvering het slechtst presterende aandeel op het Damrak.

DIVIDENDADEL

De beide flanken in het aandelenspectrum blijken dus kostbare aangelegenheden voor beleggers. Hoog dividendrendement is duur omdat de uitkering vaak niet houdbaar is en de koers klappen krijgt. Geen of nauwelijks dividendrendement is ook niet wenselijk omdat de belegger een belangrijke rendementscomponent misloopt. De aandelen in het midden zijn het interessantst.

Dit zijn bedrijven die winst en dividenduitkeringen geleidelijk kunnen laten groeien. Doordat het dividend groeit, gaat ook de koers van het aandeel omhoog, waardoor het totaalrendement een stimulans krijgt.

De zogeheten dividendaristocraten zijn het ultieme voorbeeld van dit soort bedrijven; ze zijn goed vertegenwoordigd in het tweede en derde mandje. De Amerikaanse indexmaker Standard & Poor's maakt behalve de bekende S&P 500-index ook een index waarin alleen aandelen van deze dividendaristocraten zitten: ondernemingen die de afgelopen 25 jaar dividend hebben uitgekeerd en dat ieder jaar ook nog eens hebben verhoogd. Deze S&P 500 Dividend Aristocrats omvat nu 51 namen, waaronder mastodonten als Coca Cola, Exxon Mobil en Wal-Mart. Het gemiddelde dividendrendement van de index bedraagt een kleine 3 procent, tegenover 2,2 procent voor de S&P 500.

DIVIDENDARISTOCRATEN: ONDERNEMINGEN DIE DE AFGELOPEN 25 JAAR EEN STEEDS HOGER DIVIDEND UITKEERDEN